

Műút

„Úton lenni boldogság...” (J. K.)

Szerzőink: Bartók Imre (1985, Budapest) kritikus · Bednancs Gábor (1976, Budapest–Eger) PhD, főiskolai adjunktus, irodalomtörténész · Bollobás Enikő (1952, Budapest) irodalomtörténész, amerikanista · Debreceni Boglárka (1981, Budapest) író, költő, kritikus, szerkesztő · Deczki Sarolta (1977, Budapest) irodalmár, filozófus · Demény Péter (1972, Kolozsvár) író, újságíró, szerkesztő · Deres Kornélia (1987, Budapest–Miskolc) költő, kritikus, szerkesztő · Dunai Tamás (1981, Szeged) szakíró · Egressy Zoltán (1967, Budapest) író · Gárdos Bálint (1981, Budapest) tudományos segédmunkatárs · Györe Gabriella (1974, Budapest) költő, író · Hamana Zsolt (1982, Budapest) író, újságíró · Hegedűs 2 László (1950, Székesfehérvár) filmrendező, fotóművész, képzőművész · Jánk Károly (1967, Szatmárnémeti) költő, műfordító · Karácsonyi Noémi (1980, Kolozsvár) műfordító, tájépitész · Keresztesi József (1970, Pécs) kritikus, sanzoníró · Kis Orsolya (1987, Budapest) költő, műfordító · Kiss Noémi (1974, Budapest) író, irodalomtörténész, kritikus · Klopfer Ágnes (1966, Miskolc) középiskolai tanár · Krusovszky Dénes (1982, Budapest) költő, kritikus · Kulcsár Szabó Zoltán (1973, Budapest) irodalomtörténész, filozófus, kritikus, egyetemi docens · Lapis József (1982, Debrecen) költő, kritikus, szerkesztő · Lengyel Imre Zsolt (1986, Budapest) PhD-hallgató · Lukácsi Margit (1964, Jászberény–Budapest) műfordító, italianista · Marno János (1949, Budapest) költő, műfordító · Menczel Gabriella (1970, Budapest) egyetemi adjunktus · Mezei Gábor (1982, Budapest) költő, műfordító, PhD-hallgató · Nagy Csilla (1981, Balassagyarmat) irodalomtörténész, kritikus · Paksy Tünde (1973, Miskolc) germanista · Parei, Inka (1967, Berlin) német író · Szabó Marcell (1987, Budapest) költő · Szili József (1929, Budapest) író · Terdik Roland (1980, Budapest–Püspökladány) író · Váró Kata Anna (Debrecen), kritikus · Vécsei Rita Andrea (1968, Budapest) költő, író · Zoltán Dominika (1988, Budapest) szerkesztő

E számunkban **Hegedűs 2 László** művei, vagy azok részletei láthatók

▸ *Szili József*

A Zsóka-versekből

Kapaszkodó sikátor

Kapaszkodó sikátor a templomig és túl
a szentélyt őrző falakon szakadék A lelkek
fölötte szállnak el
lent kicsi színpad házak híd autók
a lelkek távolodnak alaktalanul
odébb seregbe gyűlve néven szólítják egymást
fegyelmetten kilépnek a nagyobb térbe
elválnak a harangszótól
Kedves
idáig értem az évek kapaszkodó sikátorain
hány öles ez a mélység
itt csak lebeg a lélek
lehorgonyozva
Kedves ha tudnád

Főszerkesztő: **Zemlényi Attila** zemlenyi@muut.hu · Irodalom, képregény, online: **k.kabai lóránt** kkl@muut.hu · Művészet: **Bujdos Attila** attila.bujdos@muut.hu · Kritika, esszé: **Jenei László** jenei@muut.hu · Képszerkesztés, design: **Tellinger András** telli@chello.hu · Szerkesztőség: 3527 Miskolc, Bajcsy-Zsilinszky u. 17., mélyföldszint · telefon: 46/789-599 · e-mail: muut@muut.hu · www.muut.hu · http://muut.blog.hu · www.facebook.com/pages/Muut-folyoirat/135106996537668 · http://iwiw.hu/pages/community/comdata.jsp?clD=1007036 · http://twitter.com/muut_folyoirat A Műút irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat megjelenik a Szépmesterségek Alapítvány kiadásában Miskolcon · Felelős kiadó: **Kishonthy Zsolt** kishonthy@muut.hu · Szerkesztőségi titkár: **Simon Gabriella** simon.gabriella@muut.hu · Layout és logo: **Szurcsik János** mail@janos.at www.janos.at · Korrektor: **k.kabai lóránt** · Nyomda és kötészet: **Szocioprodukt Kft., Miskolc** · Felelős vezető: **Halász Rózsa** · ISSN 1789-1965

Kőtáj

A csend megkövült. Ez a kőpuszta
támadt belőle, tátogó némaság
irgalom nélkül.
Eltévedni itt? Nincs belseje e tájnak.
Hiányzik róla az a pici rés is,
amihez majd a legenda tapad.

Séta a temetőn át

Poraik fölött és poraik között jártunk.
Közelségük volt partja mámorunknak,
tükre hideg, derűs ég.
Egymáshoz ily közel, ily messze a többiektől.
S ők, akiket nem ismertünk,
gondjaikkal a földbe fagyva
vagy betondúcaikban,
térd-, ágyék-, mell- és szemmagasságban,
jól záró edényekben, por- és semmialakban,
nem figyeltek ránk,
s a mi szavunk sem hallatszott már sehová sem.
Egyetlen ismerős:
a friss sír még koszorúi hangján feleselt,
s mi szégyelltük eszelős, érthetetlen üzeneteit.

Neked leginkább

Neked leginkább a bűneimet adnám,
de nem azért, hogy megbocsássad;
a legszégyletebb bűneimet adnám,
amikre bennem nincs bocsánat;
nem a büszkeség bűneit, a pózok
újra kiélhető tudatos gonoszságát,
hanem ahol cserbenhagytak a pózok,
a nyomorultság gonoszságát,
s hogy tudd is a gyónásom kéjét,
cinkosságodat föloldásomban,
s hogy megtagadd az oldás kéjét,
cinkosságodat föloldásomban,
s tudd bűnödöt, hogy kiteszítasz
a külső hidegre, setétségre,
s hogy bűnöm az is, hogy kiteszítasz,
s fordul hű fényed setétségre,
s hogy rád kenem a gyalázatot,
hogy nálad sincs minderre bocsánat,
s rád égetem a gyalázatot,
hogy én ezért is megbocsátok.

Közelségek

Magasban fekete ácsolat alatt
tetőszerkezetekkel közrefogva
lépcsők feljárók korlátok között
ahol a vélt derengés sötét
folyosókba torkoll ismerős
fiúk és lányok soha nem látott
társaim akik lehettek volna
kötődéseik oldódásaik alakulnak
homályban amit nem határol
a sötét dúcok által közrefogott tér
sem emlék sem bizonytalanság
csak a tartalom amelyben egykedvűen
összegezódik mindez köztük vagyok egy
s ők bennem legnagyobb távolságaim
árnyaik rajtam suhannak át oda
ahová hamarosan követem őket
a játszó térség sívó salakjára
eltelve várakozással hogy e bonyolult
mozgás átcsoportosítás folytán
kialakul a helyzet s ha egyetlen porszem
a helyére kerül minden megváltozik
ők biztonsággal helyezkedtek az elhanyagolt
térség arányaihoz illőn szét- és összeverődve
míg néhányan a térség peremén
egy padon ültünk mögöttünk folyt a játék
zajtalanul Ő is ott volt velünk
felismerhetetlenül még de láthatatlan
erővonalai határozták meg a térerőt
s minden várakozást vele egy irányba
terelt e vonzás alkata

Időnek csendnek közellétnek
nem volt örvénye áramlása közege sem volt
de jelentősége nőtt előbb szelíden
azután egyre félelmetesebben
hogy nem volt rá szó fölrezzenteni
megérinteni az alaktalant
ki ott volt lényege szerint
minden várakozást magához igazítva
a szertelen szükség rendező elveként
e folyton teljesedő máris emlék jelenlét
És újra a magasságban
emeletek fölött felvonószervezetek között
az ismeretlen társak kavargása mentén
indul feléje a megghiúsult akarás
a közrezárt térség széle felé ahol ő áll
felismert alakjában kívül a sokaságon
mellette akié kötés szerint s ezen
neki sincs hatalma ki kell hát
tépődnöm erőteréből alakoskodva
elveyülnöm a tolongásban leszállnom
az ácsolatok között zuhanó felvonókabinban
s lent tűnődnöm egyenletesen a visszatérés
módozatain hogy csak ő lásson engem
kiiktatva viszonyainkból a lehetetlent
Itt lent az árnyak elkerülnek
tündérek ők egy szavuk sem lehet
hozzá akit átítat a szégyen
elnehezít s lehűz
e sóvárgott világok talpzata alá